



SÍK SÁNDOR: VILÁGÍTÓTORONY

Földön túl, tengeren innen
Áll a torony.
Jobbra, balra, előre, hátra
Veti a lángot.
Emberek, odakint a fekete vizen,
Ne féljeteK, állok.

Hajósok a fergeteg éjben,
Szélmarta vitorlák, rokkant evezők,
Ide hozzám:
Emelem a lángot.
Sajgó sugár,
Sem a földé, sem a vízé:
Ki vagy te, levegőbeli láng?
Jobbra, balra, előre, hátra
Örökegy ütemben
Ingó unalom!
Lélek nélküli kupolád mélyén
Közönyös vezeték,
Embertelen űrben
Halotti láng
Honnan a fényed?

Kő vagyok, tompa és kemény,
Szülötte a fekete földnek.
Remegő árnyék,
Állok az alaktalan árban.
De agyamban izzik a villám,
Villám a magasból.
Örökegy ütemem lobogó nyugalom:

Forgok, forgok:
Az örökkévalóság ütemét járom.
Mert makacs a víz, és konok az árny,
De forog a torony, és örök az ütem:
Virraszt a láng.
A testem föld,
De sötétben áll:
Senki meg se lássa!

A lelkem, a lelkem
Alszik-e, sír-e, halott-e rég,
Ne bánja senki:
A fáklya nem ő!
Én éj az éjben:
Ne lássatok engem,
Csak énem égő magja mécsét,
Csak a lángot, a lángot!

